

การตีความอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ (CISG)

นุชนาถ เกษมพิบูลย์ไชย*

๑. บทนำ

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ (United Nations Convention on Contracts for the International Sale of Goods หรือที่เรียกว่า CISG) เป็นอนุสัญญาที่เกิดขึ้นจากความพยายามในการสร้างกรอบกฎหมายสำหรับการซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศที่เป็นเอกภาพ และได้รับการยอมรับมากขึ้น จัดทำขึ้นโดยคณะกรรมการกฎหมายการค้าระหว่างประเทศแห่งสหประชาชาติ (United Nations Commission on International Trade Law หรือ UNCITRAL)^๑ ซึ่งได้มีการรับรองเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ค.ศ. ๑๙๘๐ และเริ่มมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๘๘ ปัจจุบันมีสมาชิกรวม ๙๓^๒ ประเทศ อนุสัญญานี้เป็นเครื่องมือหรือกลไกสำคัญสำหรับการค้าระหว่างประเทศมากกว่า ๓๐ ปี มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการกำหนดระบบกฎหมายที่เป็นธรรม เป็นเอกภาพ และเป็นสากล สำหรับใช้กับสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ ซึ่งจะก่อให้เกิดความแน่นอนในการแลกเปลี่ยนเชิงพาณิชย์และลดค่าใช้จ่ายในการทำธุรกรรม โดยหลักการสำคัญของอนุสัญญาเป็นการใช้บังคับกับสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างคู่สัญญาซึ่งมีสถานประกอบการอยู่ในรัฐต่างรัฐกัน

ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายว่าด้วยสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศเป็นการเฉพาะ ดังนั้นเมื่อมีกรณีพิพาทเกิดขึ้น ศาลไทยจะบังคับไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กรณีที่ไม่มีการตกลงกันชัดเจนในสัญญาและกฎหมายว่าด้วยการขัดกันกำหนดให้ใช้กฎหมายไทยเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับกับกรณีนั้น โดยที่ผ่านมามีหลาย ๆ หน่วยงานได้เคยมีการศึกษาอนุสัญญา CISG เพื่อใช้เป็นข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาพัฒนากฎหมายว่าด้วยสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศของไทย แต่ยังไม่มีการดำเนินการเสนอเรื่องเพื่อการตัดสินใจในทางนโยบาย จนกระทั่งต่อมาคณะกรรมการปฏิรูปกฎหมายได้เห็นความสำคัญของการพัฒนากฎหมายด้านการซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศของประเทศไทย โดยเห็นควรให้มีกฎหมายว่าด้วยสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศขึ้นมา เพื่ออนุวัติการตาม CISG โดยนำหลักการสำคัญของ CISG มาเป็นแนวทางในการร่างกฎหมายดังกล่าวให้เหมาะสมกับประเทศไทย เพื่อสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ประกอบการ ที่สำคัญประเทศจะได้รับประโยชน์ด้านการค้าการลงทุนที่จะเกิดขึ้นในระยะยาวสำหรับ

* ผู้อำนวยการกองกฎหมายต่างประเทศ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๑ โดยศึกษาปรับปรุงจากอนุสัญญาสองฉบับที่จัดทำโดย International Institute for the Unification of Private Law (UNIDROIT) ได้แก่ อนุสัญญาว่าด้วยการซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ และอนุสัญญาว่าด้วยการก่อให้เกิดสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ ซึ่งได้รับการรับรองในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ แต่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ในวงกว้าง

^๒ ข้อมูลจากเว็บไซต์ https://uncitral.un.org/en/texts/salegoods/conventions/sale_of_goods/cisg/status เมื่อวันที่ ๒๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยมีเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่งคือ ในปัจจุบันเวทีการค้าโลกได้ขยายตัวไปอย่างมากและรวดเร็ว การเข้าร่วมเป็นภาคี CISG ของประเทศไทย จะทำให้ผู้ประกอบการการค้าพาณิชย์ไทยสามารถใช้ประโยชน์จากกฎหมายที่มีความเป็นกลางและเป็นมาตรฐานเดียวกับนานาประเทศ ซึ่งเหมาะสมสำหรับการซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ เนื่องจากเป็นกฎหมายที่ใช้สำหรับการซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ โดยเฉพาะ สามารถช่วยลดข้อยุ่งยากและความไม่แน่นอนในการเลือกใช้กฎหมายไปได้ในส่วนใหญ่ เพราะ CISG มีหลักการเกี่ยวกับการเกิดสัญญา สิทธิหน้าที่ของคู่สัญญา การเยียวยาความเสียหาย การเลิกสัญญา และผลแห่งการเลิกสัญญาค่อนข้างครบถ้วน ซึ่งเป็นการลดปัญหาการบังคับใช้กฎหมายหลายฉบับ และช่วยให้เกิดความแน่นอนและง่ายต่อการปรับใช้กฎหมายมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่เดิม อีกทั้งหากประเทศไทยยังคงใช้หลักการเดิมของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายไทยจะมีความแตกต่างจากกฎหมายของประเทศคู่ค้าที่เป็นภาคีของ CISG อันจะกลายเป็นอุปสรรคทางกฎหมาย ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจและระบบการค้าระหว่างประเทศของไทย นอกจากนี้ คู่สัญญาจากประเทศไทยมักจะมีอำนาจการต่อรองทางการค้าที่ต่ำกว่าคู่สัญญาจากประเทศคู่ค้า ซึ่งอาจส่งผลให้คู่สัญญาฝ่ายไทยต้องถูกบังคับให้ยอมรับใช้กฎหมายซึ่งตนยังไม่คุ้นเคยและไม่รู้จัก

ดังนั้น ผู้เขียนจึงขอถือโอกาสนี้สร้างความเข้าใจในหลักการและสาระสำคัญของอนุสัญญาเพื่อเตรียมความพร้อมเมื่อประเทศไทยประสงค์จะเข้าเป็นภาคีอนุสัญญาดังกล่าว ในบทความนี้ ผู้เขียนจึงได้สรุปสาระสำคัญของอนุสัญญาดังกล่าวในหัวข้อที่ ๒. ส่วนหัวข้อที่ ๓. ผู้เขียนจะเน้นไปที่หลักทั่วไปของอนุสัญญาที่กล่าวไว้ในข้อ ๗ ของอนุสัญญา CISG ซึ่งใช้เป็นหลักในการอุดช่องว่างของอนุสัญญาในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติเรื่องดังกล่าวกำหนดไว้อย่างชัดเจนในอนุสัญญา เพื่อให้เห็นถึงแง่มุมทางวิชาการสำหรับนักกฎหมาย อันเป็นการเตรียมการรองรับการนำอนุสัญญาดังกล่าวมาใช้ในกฎหมายไทย

๒. สาระสำคัญของอนุสัญญา CISG^๓

ในอดีตสัญญาซื้อขายระหว่างประเทศตกอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายภายในประเทศของคู่สัญญา ซึ่งคู่สัญญาอาจตกลงกันใช้กฎหมายภายในประเทศของผู้ขาย หรือผู้ซื้อ หรือประเทศที่สามเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับกับสัญญาได้ (Applicable Law) และในกรณีที่คู่สัญญามีได้ตกลงเลือกกฎหมายที่ใช้บังคับกับสัญญาไว้อย่างชัดเจน ก็ต้องพิจารณาจากหลักกฎหมายขัดกัน (Conflict of Law) แห่งประเทศที่คู่สัญญาได้เสนอข้อพิพาทนั้นว่าจะชี้ให้ใช้กฎหมายของประเทศใด ซึ่งกรณีดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาขึ้น เนื่องจากหลักกฎหมายขัดกันของแต่ละประเทศมีความแตกต่างกันไปตามระบบกฎหมาย และกฎหมายภายในของบางประเทศยังล้าสมัยไม่สอดคล้องกับแนวปฏิบัติทางการค้าระหว่างประเทศ ดังนั้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว

^๓ สรุปรจาก II. Explanatory Note by the UNCITRAL Secretariat on the United Nations Convention on Contracts for the International Sale of Goods

และสร้างหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการซื้อขายระหว่างประเทศให้มีความเป็นเอกภาพอันจะเป็นการสร้างเสถียรภาพในทางกฎหมายระหว่างประเทศ คณะกรรมาธิการกฎหมายการค้าระหว่างประเทศแห่งสหประชาชาติ (UNCITRAL) จึงได้ร่างอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ (United Nations Convention on Contracts for the International Sale of Goods (Vienna, 1980) หรือที่เรียกว่า CISG)

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศได้แบ่งโครงสร้างออกเป็น ๔ ส่วน โดยส่วนที่ ๑ เป็นเรื่องขอบเขตของการบังคับใช้อนุสัญญาและบทบัญญัติทั่วไป (ข้อ ๑ – ข้อ ๑๓) ส่วนที่ ๒ ว่าด้วยหลักเกณฑ์การก่อให้เกิดสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ (ข้อ ๑๔ – ข้อ ๒๔) ส่วนที่ ๓ ว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ของผู้ซื้อและผู้ขายอันเกิดจากสัญญา (ข้อ ๒๕ – ข้อ ๘๘) และส่วนที่ ๔ เป็นบทบัญญัติสุดท้ายที่เกี่ยวกับอนุสัญญาในเรื่องการเริ่มมีผลใช้บังคับ ข้อสงวนที่อนุสัญญากำหนดให้รัฐภาคีสงวนได้ (ข้อ ๘๙ – ข้อ ๑๐๑) โดยในแต่ละส่วนมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

ส่วนที่ ๑ ขอบเขตของการบังคับใช้และบทบัญญัติทั่วไป เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์และลักษณะของสัญญาที่ครอบคลุมทั้งกรณีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับและไม่ใช้บังคับ ดังนี้

(๑) ขอบเขตการบังคับใช้

(๑.๑) สัญญาซื้อขายที่อยู่ภายใต้บังคับอนุสัญญา

อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศได้กำหนดขอบเขตการบังคับใช้โดยพิจารณาถึงสถานประกอบธุรกิจเป็นสำคัญ โดยกำหนดให้อนุสัญญานี้ใช้บังคับแก่สัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างคู่สัญญาซึ่งมีสถานประกอบธุรกิจอยู่ในรัฐต่างรัฐกัน ไม่ว่าจะคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจะมีสัญชาติเดียวกันหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้ ต้องปรากฏว่าเมื่อรัฐทั้งสองรัฐนั้นต่างเป็นรัฐภาคีแห่งอนุสัญญา หรือเมื่อพิจารณาตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีบุคคล (กฎหมายว่าด้วยการขัดกัน) แล้ว กฎหมายของรัฐภาคีเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับกับสัญญาซื้อขายนั้น ซึ่งกรณีหลังนี้รัฐภาคีสามารถประกาศเป็นข้อสงวนที่จะไม่นำอนุสัญญามาใช้บังคับได้ตามข้อ ๘๕ โดยข้อ ๘๕ ได้เปิดโอกาสให้รัฐภาคีสามารถที่จะตั้งข้อสงวนในกรณีดังกล่าวได้ โดยการประกาศว่าจะเข้าผูกพันตามอนุสัญญาเฉพาะกรณีที่คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายมีสถานประกอบธุรกิจตั้งอยู่ในรัฐภาคีแห่งอนุสัญญาเท่านั้น และจะไม่นำบทบัญญัติในอนุสัญญามาใช้บังคับในกรณีที่กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีบุคคลกำหนดให้ใช้กฎหมายของรัฐภาคีแต่คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายมิได้มีสถานประกอบธุรกิจในรัฐภาคี

นอกจากนี้ ข้อ ๘๔ ของอนุสัญญา ยังได้กำหนดข้อจำกัดเพิ่มเติมเกี่ยวกับขอบเขตการบังคับใช้อนุสัญญาไว้ว่า อนุสัญญาจะไม่มีผลใช้บังคับกับรัฐที่เป็นภาคีในความตกลงระหว่างประเทศอื่นซึ่งกำหนดบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในอนุสัญญานี้ และรัฐที่มีกฎหมายภายในเกี่ยวกับการซื้อขายที่มีเนื้อหาเหมือนหรือคล้ายคลึงกับอนุสัญญานี้ หากรัฐดังกล่าวประกาศว่าอนุสัญญานี้ไม่มีผลใช้บังคับกับรัฐนั้น

(๑.๒) สัญญาที่ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งอนุสัญญา

อนุสัญญาฯ ได้กำหนดไม่ใช้บังคับกับการซื้อขายสินค้าบางประเภท ไม่ว่าจะเป็นด้วยวัตถุประสงค์ของการซื้อขาย (การซื้อขายสินค้าซึ่งนำไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว หรือเพื่อประโยชน์ในครอบครัว หรือครัวเรือน เว้นแต่ผู้ขายมิได้รู้และไม่ควรจะได้รู้ก่อนหรือขณะทำสัญญาว่าสินค้าที่ซื้อขายกันนั้นมุ่งหมายจะนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว) ลักษณะของการซื้อขาย (การขายทอดตลาด การขายในกระบวนการบังคับคดีหรือการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย) ลักษณะของสินค้า (เช่น หลักทรัพย์ ตราสารเพื่อการลงทุน ตราสารเปลี่ยนมือ เงินตรา เรือ อากาศยาน หรือไฟฟ้า) ในหลายรัฐการซื้อขายในสิ่งที่กล่าวมาบางอย่างหรือทั้งหมดอยู่ภายใต้กฎหมายเฉพาะซึ่งสะท้อนถึงลักษณะเฉพาะของสิ่งเหล่านั้น

นอกจากนี้ อนุสัญญาฯ ยังไม่ใช้บังคับกับสัญญาเพื่อการจัดหาสินค้าที่คู่สัญญาฝ่ายซึ่งส่งสินค้าตกลงจัดหาวัตถุดิบในส่วนที่สำคัญอันจำเป็นต่อการผลิตสินค้านั้น และสัญญาเพื่อการจัดหาสินค้าที่หน้าที่ส่วนใหญ่ของคู่สัญญาฝ่ายที่จัดหาสินค้าประกอบด้วยแรงงานหรือบริการอื่น ทั้งนี้ เพื่อแยกความแตกต่างระหว่างสัญญาซื้อขายและสัญญาให้บริการ

อย่างไรก็ดี บทบัญญัติของอนุสัญญาฯ ทำให้เห็นได้ชัดเจนว่าอนุสัญญาฯ จะครอบคลุมเฉพาะส่วนที่ว่าด้วยการก่อให้เกิดสัญญา สิทธิและหน้าที่ของผู้ซื้อและผู้ขายอันเกิดจากสัญญา โดยไม่ครอบคลุมถึงเรื่องความสมบูรณ์ของสัญญา หรือผลที่สัญญาอาจก่อให้เกิดขึ้นเกี่ยวกับการโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าที่ขาย เว้นแต่จะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นในอนุสัญญาฯ นี้ และไม่เกี่ยวกับเรื่องความรับผิดชอบของผู้ขายในความเสียหายต่อชีวิตหรือความเสียหายส่วนบุคคลอันเกิดจากสินค้า

(๒) หลักเสรีภาพในการทำสัญญาของคู่สัญญา

หลักพื้นฐานว่าด้วยเสรีภาพในการทำสัญญาในการซื้อขายสินค้านี้ระหว่างประเทศ ปรากฏอยู่ในบทบัญญัติที่กำหนดให้คู่สัญญาอาจตกลงไม่นำอนุสัญญานี้ไปใช้บังคับ หรือตกลงให้แตกต่างจากอนุสัญญา หรือเปลี่ยนแปลงผลให้ต่างไปจากอนุสัญญานี้ก็ได้ ข้อยกเว้นนี้จะเกิดขึ้น เช่น ในกรณีที่คู่สัญญาเลือกใช้กฎหมายของรัฐที่มีไว้รัฐภาคีเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับแก่สัญญาซื้อขาย สำหรับกรณีการตกลงให้แตกต่างจากอนุสัญญาจะเกิดขึ้นเมื่อข้อกำหนดในสัญญากำหนดกฎหมายที่แตกต่างไปจากที่กำหนดในอนุสัญญา

(๓) การตีความอนุสัญญา

อนุสัญญานี้มีขึ้นเพื่อความเป็นเอกภาพของกฎหมายว่าด้วยการซื้อขายสินค้านี้ระหว่างประเทศ ดังนั้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว การตีความอนุสัญญานี้จะต้องมีลักษณะที่สอดคล้องกับทุกระบบกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ข้อโต้แย้งจะเกิดขึ้นก็เนื่องจากความหมายและการใช้บังคับอนุสัญญาเมื่อข้อโต้แย้งเกิดขึ้น ซึ่งคู่สัญญาทุกฝ่าย รวมทั้งศาล และคณะอนุญาโตตุลาการต้องคำนึงถึงลักษณะความเป็นระหว่างประเทศ และความจำเป็นในการส่งเสริมให้เกิดความสอดคล้องกันในการบังคับใช้กฎหมาย และหลักสุจริตในทางการค้าระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับ

เรื่องต่าง ๆ ซึ่งอยู่ภายใต้อนุสัญญาที่ยังไม่มีข้อยุติอย่างแน่ชัด ให้วินิจฉัยไปตามหลักทั่วไปซึ่งเป็นพื้นฐานแห่งอนุสัญญานี้ เฉพาะในกรณีที่ไม่มีหลักทั่วไป ให้วินิจฉัยไปตามกฎหมายที่นำมาใช้บังคับโดยอาศัยหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีบุคคล

(๔) การตีความสัญญาและประเพณีทางการค้า

ในการตีความข้อความหรือการกระทำของคู่สัญญานั้น อนุสัญญาฯ กำหนดให้ศาลต้องคำนึงถึงเจตนาที่แท้จริงของคู่สัญญา ในกรณีที่ไม่ว่าจะตีความตามเจตนาของคู่สัญญาดังกล่าวได้ ให้ตีความข้อความหรือการกระทำของคู่สัญญาไปในทางที่วิญญูชนซึ่งอยู่ในฐานะเดียวกันกับคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งพึงเข้าใจในพฤติการณ์เช่นนั้น ทั้งนี้ ในการพิเคราะห์เจตนาของคู่สัญญาหรือความเข้าใจของวิญญูชน ให้คำนึงถึงพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องทั้งปวง รวมถึงการเจรจา ทางปฏิบัติระหว่างคู่สัญญา ประเพณีทางการค้า ระหว่างกัน และการกระทำในภายหลังของคู่สัญญาทุกฝ่าย

นอกจากนี้ คู่สัญญาจะต้องผูกพันกันตามประเพณีทางการค้าหรือแนวปฏิบัติที่คู่สัญญาได้สร้างขึ้นระหว่างกัน ทั้งนี้ จะต้องเป็นประเพณีทางการค้าที่คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายได้รู้หรือควรจะได้รู้และเป็นประเพณีทางการค้าที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในทางการค้าระหว่างประเทศและได้รับการปฏิบัติเป็นปกติโดยคู่สัญญาที่ทำสัญญาในทางการค้าประเภทนั้น

(๕) รูปแบบของสัญญา

สัญญาซื้อขายไม่จำเป็นต้องทำเป็นหนังสือ รวมทั้งการแก้ไขสัญญา การเลิกสัญญา คำเสนอ คำสนอง หรือการแสดงเจตนาใด จะกระทำในรูปแบบใดก็ได้โดยไม่ต้องทำเป็นหนังสือหรือมีหลักฐานเป็นหนังสือ แต่ถ้าหากมีการทำสัญญาเป็นหนังสือโดยมีข้อตกลงให้การแก้ไขหรือการยกเลิกสัญญาต้องทำเป็นหนังสือแล้ว คู่สัญญาก็ไม่อาจแก้ไขหรือยกเลิกสัญญาโดยการตกลงกันด้วยวิธีอื่นได้ เว้นแต่การกระทำของคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งทำให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเชื่อถือว่าการแก้ไขหรือเลิกสัญญาไม่จำเป็นต้องทำเป็นหนังสือ

อย่างไรก็ดี รัฐภาคีซึ่งตามกฎหมายภายในของรัฐนั้นกำหนดให้สัญญาซื้อขายต้องทำเป็นหนังสือหรือมีหลักฐานเป็นหนังสือ ข้อ ๙๖ ให้สิทธิแก่รัฐเหล่านั้นที่จะประกาศข้อสงวนเพื่อไม่นำเรื่องรูปแบบของสัญญามาใช้บังคับในกรณีที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีสถานประกอบธุรกิจในรัฐนั้นก็ได้

ส่วนที่ ๒ การก่อให้เกิดสัญญา

ส่วนที่สองนี้ เป็นประเด็นเกี่ยวกับการก่อให้เกิดสัญญา โดยการแลกเปลี่ยนคำเสนอและคำสนอง โดยสัญญาเกิดเมื่อคำสนองตอบรับคำเสนอแล้ว

ข้อเสนองจะทำสัญญาถือว่าเป็นคำเสนอได้ ต้องเป็นการกระทำต่อตัวบุคคลเป็นการเฉพาะเจาะจงไม่ว่าหนึ่งคนหรือหลายคน และต้องมีความชัดเจนเพียงพอ สำหรับข้อเสนอมี่ความชัดเจนเพียงพอ ต้องระบุตัวสินค้าและมีการกำหนดหรือมีข้อความเกี่ยวกับปริมาณและราคาสินค้าไว้โดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายด้วย

หลักทั่วไปของการเพิกถอนคำเสนอนั้น อนุสัญญากำหนดให้คำเสนออาจถูกเพิกถอนได้ แต่การเพิกถอนต้องไปถึงผู้รับคำเสนอก่อนที่ผู้รับคำเสนอจะส่งคำสนอง ยิ่งไปกว่านั้น คำเสนอไม่สามารถเพิกถอนได้ ถ้าคำเสนอนั้นแสดงให้เห็นว่าไม่อาจเพิกถอนได้ ไม่ว่าจะโดยกำหนดเวลาที่แน่นอนให้ทำคำสนองหรือ

โดยประการอื่นใด นอกจากนี้ คำเสนอไม่อาจเพิกถอนได้ในกรณีที่มีเหตุอันควรที่ทำให้ผู้รับคำเสนอเชื่อว่า คำเสนอนั้นเป็นประเภทที่ไม่อาจเพิกถอนได้ และผู้รับคำเสนอได้กระทำการไปโดยอาศัยคำเสนอนั้น

ดังนั้น การที่ผู้ซื้อได้ทำคำเสนอซื้อส่งไปยังผู้ขายซึ่งอยู่คนละประเทศ ผู้ซื้ออาจจะกำหนดระยะเวลาในการทำคำสนองไปด้วย ในกรณีดังกล่าว อนุสัญญาฯ จึงกำหนดว่า คำเสนอที่ได้กำหนดระยะเวลาให้ทำคำสนองหรือมีข้อความว่าเปลี่ยนแปลงไม่ได้ หรือหากผู้รับคำเสนอมีเหตุผลที่จะเชื่อว่าคำเสนอนั้นไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และผู้รับคำเสนอได้แสดงเจตนารับคำเสนอเช่นนั้น คำเสนอในกรณีดังกล่าวผู้ซื้อไม่มีสิทธิถอนคำเสนอที่ได้ให้ไว้ นอกเหนือจากกรณีดังกล่าวข้างต้น ผู้ซื้อสามารถที่จะถอนคำเสนอได้ หากคำบอกกล่าวถอนคำเสนอไปถึงก่อนที่ผู้รับคำเสนอจะส่งคำสนอง

คำสนองอาจทำได้โดยการแจ้งหรือกระทำการอย่างอื่นของผู้รับคำเสนอที่แสดงให้เห็นถึงการยอมรับข้อเสนอสั่งไปยังผู้เสนอ แต่ในบางกรณีคำสนองอาจมีลักษณะเป็นการกระทำ เช่น การส่งสินค้าหรือการชำระราคา โดยทั่วไปแล้วการกระทำดังกล่าวตามปกติถือเป็นคำสนอง ณ เวลาที่มีการกระทำเช่นนั้น คำเสนอที่กระทำด้วยวาจาต้องมีการทำคำสนองโดยทันที เว้นแต่ตามพฤติการณ์จะปรากฏเป็นอย่างอื่น

หากผู้รับคำเสนอได้ตอบรับคำเสนอโดยมีเงื่อนไขเพิ่มเติมหรือแตกต่างในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ ให้ถือว่าเป็นคำบอกปิดไม่รับคำเสนอ ทั้งกลายเป็นคำเสนอชิ้นใหม่ อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่มีการส่งคำตอบรับให้แก่ผู้เสนอโดยต้องการให้เป็นคำสนอง แต่มีเงื่อนไขเพิ่มเติมหรือแตกต่างไปจากคำเสนอ อนุสัญญานี้กำหนดว่า ในกรณีที่เงื่อนไขที่เพิ่มเติมหรือแตกต่างดังกล่าวไม่ได้เป็นการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขของคำเสนอในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ คำตอบรับดังกล่าวก็ถือเป็นคำสนอง เว้นแต่ผู้เสนอจะบอกปิดเงื่อนไขดังกล่าวโดยไม่ชักช้า หากผู้เสนอไม่บอกปิด สัญญาจะเกิดขึ้นโดยมีเงื่อนไขตามคำเสนอ พร้อมด้วยเงื่อนไขตามที่มีการเปลี่ยนแปลงตามคำสนอง ทั้งนี้ เงื่อนไขที่เพิ่มเติมหรือที่แตกต่างออกไปจากคำเสนอที่เกี่ยวกับเรื่องราคา การชำระราคา คุณภาพและปริมาณของสินค้า สถานที่และเวลาส่งมอบ ขอบเขตความรับผิดชอบของคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งต่อคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง หรือการระงับข้อพิพาท หรือเรื่องอื่นทำนองเดียวกัน ให้ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขในส่วนที่เป็นสาระสำคัญของคำเสนอนั้น

ส่วนที่ ๓ การซื้อขายสินค้า

บทบัญญัติในส่วนนี้เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของคู่สัญญาในสัญญาซื้อขายสินค้านานาชาติ โดยกล่าวถึงสิทธิและหน้าที่ของผู้ขายและผู้ซื้อ การเยียวยาเนื่องจากการผิดสัญญา การโอนความเสี่ยงภัย การพักชำระหนี้ ช้อยกเว้นความรับผิดในการชำระค่าเสียหาย และการดูแลรักษาสินค้า โดยสรุปได้ดังนี้

(๑) หน้าที่ของผู้ขาย

ผู้ขายมีหน้าที่ที่จะต้องส่งมอบสินค้าและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสินค้า และโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าตามที่กำหนดในสัญญาและอนุสัญญานี้ โดยอนุสัญญาได้กำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มเติมเพื่อประโยชน์กรณีไม่มีการตกลงตามสัญญาในเรื่องเวลา สถานที่ และวิธีการชำระหนี้ของผู้ขาย นอกจากนี้ อนุสัญญายังได้กำหนดหน้าที่ของผู้ขายในการส่งมอบสินค้าที่มีปริมาณ คุณภาพ และลักษณะตรงตามที่กำหนดในสัญญา ซึ่งต้องบรรจุหรือห่อในลักษณะตามที่กำหนดในสัญญา และหน้าที่ที่สำคัญของผู้ขายในการซื้อขายสินค้า

ระหว่างประเทศคือต้องส่งมอบสินค้าซึ่งปลอดจากสิทธิหรือข้อเรียกร้องใด ๆ ของบุคคลภายนอก รวมทั้งสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาด้านอุตสาหกรรมหรือทรัพย์สินทางปัญญาอื่น และในส่วนที่ต่อเนื่องกับหน้าที่ของผู้ขายในส่วนที่เกี่ยวกับคุณภาพของสินค้า อนุสัญญาได้กำหนดหน้าที่ของผู้ซื้อในการตรวจสอบสินค้า ซึ่งผู้ซื้อต้องแจ้งความไม่ตรงตามสัญญาภายในเวลาอันสมควรหลังจากที่ได้พบเห็นหรือควรจะได้พบเห็นถึงความไม่ถูกต้องนั้น และอย่างช้าสุดภายในกำหนดเวลาสองปีนับแต่วันที่การส่งมอบสินค้าให้แก่ผู้ซื้อได้เกิดขึ้น เว้นแต่ระยะเวลาดังกล่าวไม่สอดคล้องกับระยะเวลารับประกันตามสัญญา

(๒) หน้าที่ของผู้ซื้อ

ผู้ซื้อ มีหน้าที่ในการชำระราคาและรับมอบสินค้าตามที่กำหนดไว้ในสัญญาและอนุสัญญานี้ โดยอนุสัญญาได้กำหนดหลักเกณฑ์เพิ่มเติมเพื่อประโยชน์กรณีไม่มีการตกลงตามสัญญาในเรื่องวิธีการกำหนดราคา และสถานที่และเวลาที่ผู้ซื้อควรชำระหนี้ในการชำระราคา อีกทั้งผู้ซื้อยังมีหน้าที่ตรวจสอบสินค้าหรือจัดให้มีการตรวจสอบสินค้าภายในระยะเวลาซึ่งปฏิบัติได้ตามพฤติการณ์เช่นนั้น หากผู้ซื้อตรวจสอบแล้วพบว่าสินค้าไม่ตรงตามสัญญา ผู้ซื้อ มีหน้าที่บอกกล่าวไปยังผู้ขาย เพื่อให้ผู้ขายทราบถึงความบกพร่องดังกล่าวภายในกำหนดเวลาอันสมควรหลังจากที่ผู้ซื้อได้พบเห็นหรือควรจะได้พบเห็นถึงกรณีดังกล่าว

(๓) การเยียวยาความเสียหายเนื่องจากการผิดสัญญา

อนุสัญญาฯ ได้กำหนดการเยียวยาความเสียหายเนื่องจากการผิดสัญญาของผู้ขายและผู้ซื้อไว้ในลักษณะเดียวกัน ดังนี้

(๓.๑) การเยียวยาความเสียหาย

อนุสัญญาฯ กำหนดให้ผู้ซื้ออาจเรียกให้ผู้ขายปฏิบัติตามการชำระหนี้ได้ตามข้อ ๔๖ ส่วนกรณีผู้ขายก็เรียกให้ผู้ซื้อชำระราคา รับมอบสินค้า หรือปฏิบัติตามการชำระหนี้ของตนได้ตามข้อ ๖๒ โดยคู่สัญญาที่ได้รับความเสียหายมีสิทธิเรียกค่าเสียหาย หรือบอกเลิกสัญญาได้ด้วย นอกจากนี้ ผู้ซื้อ มีสิทธิลดราคาในกรณีสินค้าที่ส่งมอบไม่ตรงตามสัญญา

(๓.๒) การผิดสัญญาในสาระสำคัญ

ข้อจำกัดที่สำคัญในสิทธิของคู่สัญญาที่ได้รับความเสียหายการผิดสัญญาเพื่อเรียกร้องการเยียวยา คือแนวคิดของการผิดสัญญาในสาระสำคัญ ข้อ ๒๕ ได้กำหนดว่าต้องเป็นการผิดสัญญาที่มีผลร้ายแรงถึงขนาดที่ทำให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งสูญเสียสิ่งซึ่งตนมีสิทธิจะพึงคาดหวังได้ตามสัญญา แต่ในกรณีที่คู่สัญญาฝ่ายที่ผิดสัญญาไม่ได้คาดเห็นและวิญญูชนซึ่งอยู่ในฐานะและพฤติการณ์เดียวกันไม่อาจคาดเห็นถึงผลเช่นนั้น มิให้ถือว่าเป็นการผิดสัญญาในสาระสำคัญ

ผู้ซื้อ มีสิทธิเรียกให้ส่งมอบสินค้าทดแทนได้เฉพาะเมื่อการที่สินค้าไม่ตรงตามสัญญานั้นถึงขนาดเป็นการผิดสัญญาในสาระสำคัญ

การผิดสัญญาในสาระสำคัญเป็นหนึ่งในสองของพฤติการณ์ที่ให้ความชอบธรรมแก่คู่สัญญาที่ได้รับความเสียหายในการใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาได้ อีกพฤติการณ์หนึ่งคือ ในกรณีที่ผู้ขายไม่ส่งมอบสินค้า หรือผู้ซื้อไม่ชำระราคาหรือไม่รับมอบสินค้า คู่สัญญาฝ่ายที่ผิดสัญญาไม่ปฏิบัติตามการชำระหนี้ภายในระยะเวลาอันสมควรตามที่คู่สัญญาที่ได้รับความเสียหายกำหนดไว้

การเยียวยาอย่างอื่นอาจถูกจำกัดโดยพฤติการณ์พิเศษ ตัวอย่างเช่น ถ้าสินค้าไม่ตรงตามสัญญา ผู้ซื้อที่มีสิทธิเรียกให้ผู้ขายเยียวยาการไม่ตรงตามสัญญาโดยวิธีการซ่อมแซมได้ เว้นแต่การเรียกร้องนั้นเมื่อคำนึงถึงพฤติการณ์ทั้งปวงแล้วเป็นการไม่ชอบด้วยเหตุผล คู่สัญญาไม่สามารถฟื้นฟูความเสียหายซึ่งตนสามารถบรรเทาได้หากใช้มาตรการที่เหมาะสม คู่สัญญาอาจได้รับยกเว้นไม่ต้องชำระค่าเสียหายโดยอาศัยเหตุขัดข้องที่อยู่เหนือการควบคุมของตน

(๓.๓) สิทธิในการบอกเลิกสัญญา

อนุสัญญาฯ กำหนดเหตุแห่งการบอกเลิกสัญญาไว้ ๔ ประการ ดังนี้

(๑) การบอกเลิกสัญญาโดยเหตุที่คู่สัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้ผิดสัญญาในสาระสำคัญอันเป็นเหตุหลักในการบอกเลิกสัญญาของคู่สัญญา โดยผู้ซื้อที่มีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ตามข้อ ๔๙ (๑) (a) และผู้ขายมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ตามข้อ ๖๔ (๑) (a) ทั้งนี้ ข้อ ๒๕ ได้กำหนดถึงลักษณะของการผิดสัญญาในสาระสำคัญไว้ โดยต้องพิจารณาถึงผลของการกระทำผิดสัญญาว่าได้ก่อให้เกิดความเสียหายถึงขนาดที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งสูญเสียสิ่งซึ่งพึงจะคาดหมายได้ตามสัญญาและผลของความเสียหายนั้นต้องเป็นผลที่คู่สัญญาฝ่ายที่ผิดสัญญาและวิญญูชนซึ่งอยู่ในฐานะและพฤติการณ์เดียวกันสามารถที่จะคาดเห็นได้

(๒) การบอกเลิกสัญญาตามข้อ ๔๙ (๑) (b) ในกรณีที่ผู้ซื้อได้ขยายเวลาเพิ่มให้ตามสมควรเพื่อให้ผู้ขายปฏิบัติการชำระหนี้ หากผู้ขายไม่ปฏิบัติการชำระหนี้ภายในเวลาที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งได้ขยายให้แล้ว คู่สัญญาฝ่ายที่ขยายเวลาให้ก็มีสิทธิที่จะบอกเลิกสัญญาได้ ในทำนองเดียวกันผู้ขายมีสิทธิในการบอกเลิกสัญญาได้ตามข้อ ๖๔ (๑) (b) หากผู้ซื้อไม่ปฏิบัติการชำระหนี้ภายในเวลาที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งได้ขยายให้ นอกจากนี้ อนุสัญญาฯ ยังได้กำหนดเพิ่มเติมในกรณีที่คู่สัญญาฝ่ายที่ได้รับการขยายเวลาชำระหนี้ให้นั้น ได้แจ้งแก่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งว่าตนจะไม่ปฏิบัติการชำระหนี้ภายในเวลาที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งได้ขยายให้ คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งก็มีสิทธิในการบอกเลิกสัญญาได้โดยไม่ต้องรอให้ถึงกำหนดเวลาที่ได้ขยายให้

ทั้งนี้ ผลของการขยายเวลาชำระหนี้ ทำให้คู่สัญญาที่ขยายเวลาชำระหนี้ให้ไม่อาจใช้สิทธิเยียวยาอื่นในช่วงเวลานั้นโดยอ้างเหตุผิดสัญญาได้ แต่คู่สัญญาฝ่ายนั้นก็ไม่ได้เสียสิทธิในการเรียกค่าเสียหายอันเกิดจากความล่าช้าในการปฏิบัติการชำระหนี้

(๓) การบอกเลิกสัญญาตามข้อ ๗๒ เป็นการบอกเลิกสัญญาก่อนถึงวันกำหนดชำระหนี้ตามสัญญา โดยหากเป็นที่ชัดเจนว่าคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งจะกระทำผิดสัญญาในสาระสำคัญ คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งอาจบอกเลิกสัญญาได้ โดยในกรณีที่มีเวลาเพียงพอ คู่สัญญาซึ่งประสงค์จะบอกเลิกสัญญา จะต้องส่งคำบอกกล่าวไปยังคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อให้โอกาสตามสมควรแก่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งในการให้ประกันที่เพียงพอในการปฏิบัติการชำระหนี้ อย่างไรก็ตาม ข้อกำหนดนี้จะไม่ใช่บังคับในกรณีที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งได้แจ้งว่าตนจะไม่ชำระหนี้ และคู่สัญญาไม่อาจนำเรื่องการไม่ชำระหนี้ของคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งมาอ้าง เพื่อการที่ตนจะไม่ชำระหนี้ หากว่าตนไม่อยู่ในฐานะที่จะชำระหนี้ของตนได้

(๔) การบอกเลิกสัญญาตามข้อ ๗๓ เป็นการบอกเลิกสัญญาในกรณีที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งไม่ชำระหนี้งวดใดอันเป็นการผิดสัญญาในสาระสำคัญ คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งอาจบอกเลิกสัญญาเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับงวดนั้นก็ได้

อนึ่ง การบอกเลิกสัญญาจะมีผลต่อเมื่อได้บอกกล่าวแก่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งแล้ว
ตามข้อ ๒๖

ส่วนการเสียสิทธิในการบอกเลิกสัญญา ในกรณีของผู้ซื้อ ข้อ ๔๙ (๒) กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้ขายได้ส่งมอบสินค้าแล้ว ผู้ซื้อย่อมเสียสิทธิในการบอกเลิกสัญญา เว้นแต่จะอยู่ภายใต้ข้อยกเว้น ๒ ประการ คือ (๑) กรณีที่มีการส่งมอบล่าช้า ผู้ซื้อได้บอกเลิกสัญญาภายในกำหนดเวลาอันสมควรหลังจากที่ผู้ซื้อรู้ว่าได้มีการส่งมอบสินค้า และ (๒) ในกรณีที่มีการผิดสัญญาอย่างอื่นนอกจากการส่งมอบล่าช้า ผู้ซื้อได้บอกเลิกสัญญาภายในกำหนดเวลาอันสมควร ส่วนกรณีของผู้ขายนั้น ข้อ ๖๔ (๒) กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้ซื้อได้ชำระราคาแล้ว ผู้ขายย่อมเสียสิทธิในการบอกเลิกสัญญา เว้นแต่เป็นกรณีที่ชำระหนี้ล่าช้า ผู้ขายได้บอกเลิกสัญญาก่อนที่ผู้ขายจะรู้ว่าได้มีการชำระหนี้แล้ว หรือในกรณีที่ผู้ซื้อผิดสัญญาอย่างอื่นนอกจากการชำระหนี้ล่าช้า ผู้ขายได้บอกเลิกสัญญาภายในกำหนดเวลาอันสมควร

(๔) การโอนความเสี่ยงภัยในสินค้า

การกำหนดว่าเมื่อใดที่ความเสี่ยงภัยได้ส่งผ่านจากผู้ขายไปยังผู้ซื้อแล้วเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศ คู่สัญญาอาจวางกฎเกณฑ์ในประเด็นนี้ไว้ในสัญญา ไม่ว่าจะโดยข้อความที่ชัดเจนหรือโดยการใช้เงื่อนไขทางการค้า เช่น INCOTERM ผลของการเลือกเงื่อนไขดังกล่าวจะเป็นการแก้ไขขอบเขตของ CISG อย่างไรก็ดี บ่อยครั้งที่สัญญาไม่ได้กำหนดขอบเขตดังกล่าว อนุสัญญาก็จะเติมเต็มกฎเกณฑ์ในเรื่องนี้

อนุสัญญาได้กำหนดสถานการณ์พิเศษไว้สองกรณี ได้แก่ กรณีที่สัญญากำหนดให้มีการขนส่งสินค้าและไม่มีข้อกำหนดให้ผู้ขายส่งมอบสินค้า ณ สถานที่ใดโดยเฉพาะ ความเสี่ยงภัยย่อมส่งผ่านจากผู้ขายไปยังผู้ซื้อ เมื่อผู้ขายได้ส่งมอบสินค้าให้แก่ผู้ขนส่งรายแรก แต่ถ้าสัญญาระบุสถานที่ไว้โดยเฉพาะแล้ว ความเสี่ยงภัยย่อมส่งผ่านไปยังผู้ซื้อเมื่อผู้ขายได้ส่งมอบสินค้าแก่ผู้ขนส่ง ณ สถานที่นั้น (๒) เมื่อมีการซื้อขายสินค้าที่อยู่ในระหว่างการขนส่ง ความเสี่ยงภัยในสินค้าย่อมส่งผ่านไปยังผู้ซื้อ ณ ขณะที่ทำสัญญาซื้อขายกัน

นอกจากนี้ ในกรณีอื่น ๆ ความเสี่ยงภัยในสินค้าส่งผ่านไปยังผู้ซื้อเมื่อสินค้านั้นได้รับการจัดวางให้อยู่ในเงื้อมมือของผู้ซื้อและผู้ซื้อทำผิดสัญญาโดยการไม่รับมอบสินค้า ไม่ว่าจะอย่างไรเกิดขึ้นก่อนก็ตาม มีหลายกรณีที่สัญญาเกี่ยวกับสินค้ายังไม่ได้รับตัวสินค้าไว้ ต้องมีการระบุตัวสินค้าตามสัญญาก่อนที่จะถือได้ว่าได้มีการจัดวางให้อยู่ในเงื้อมมือของผู้ซื้อ และความเสี่ยงภัยสามารถพิจารณาส่งผ่านไปยังผู้ซื้อได้

อย่างไรก็ดี ในกรณีความสูญหายหรือความเสียหายเกิดขึ้นหลังจากความเสี่ยงภัยได้ส่งผ่านไปยังผู้ซื้อแล้ว ย่อมไม่เป็นการปลดปล่อยผู้ซื้อจากหน้าที่ที่ต้องชำระราคาสินค้า เว้นแต่ในกรณีที่ความสูญหายหรือความเสียหายนั้นเกิดจากการกระทำหรือคว้นกระทำการของผู้ขาย

(๕) การผิดสัญญาที่คาดหมายได้ล่วงหน้าและการพักการชำระหนี้

คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งอาจพักการปฏิบัติการชำระหนี้ได้ถ้าเป็นที่ประจักษ์หลังจากการทำสัญญาว่าคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งจะไม่ปฏิบัติการชำระหนี้ในส่วนที่เป็นสาระสำคัญ เนื่องจากความบกพร่องอย่างชัดเจนของความสามารถในการชำระหนี้ หรือความน่าเชื่อถือของคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งนั้น หรือพฤติกรรมของคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งในการเตรียมปฏิบัติหรือในการปฏิบัติตามสัญญา นอกจากนี้ ในกรณีที่คู่สัญญา

จัดส่งสินค้าเป็นงวด หากคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามชำระหนี้ในงวดใดงวดหนึ่งอันเป็นการผิดสัญญา ในสาระสำคัญ คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งอาจบอกเลิกสัญญาเฉพาะในงวดนั้นก็ได้ และหากการที่คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งไม่ปฏิบัติตามชำระหนี้ในงวดใดงวดหนึ่งเป็นเหตุให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งมีเหตุอันควรเชื่อว่าจะมีการผิดสัญญา ในสาระสำคัญในงวดอื่นต่อไปด้วย คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งอาจบอกเลิกสัญญาในงวดอื่นต่อไปนั้นได้

(๖) ค่าเสียหาย

หลักเกณฑ์ของค่าเสียหายที่เกิดจากการผิดสัญญาของคู่สัญญาฝ่ายหนึ่ง ประกอบด้วย จำนวนเงินเท่ากับค่าเสียหาย รวมถึงค่าขาดกำไรของคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งอันเป็นผลจากการผิดสัญญานั้น ทั้งนี้ ต้องไม่เกินความเสียหายที่คู่สัญญาฝ่ายที่กระทำผิดสัญญาได้คาดเห็นหรือควรจะได้คาดเห็นในขณะทำสัญญาถึงผลที่อาจเกิดขึ้นจากการผิดสัญญา โดยพิจารณาจากข้อเท็จจริงและเรื่องต่าง ๆ ที่คู่สัญญาฝ่ายนั้นได้รู้ หรือควรจะได้รู้ถึงผลที่อาจเกิดขึ้นเนื่องจากการผิดสัญญานั้น นอกจากนี้ ในกรณีที่มีการบอกเลิกสัญญา หากผู้ซื้อได้ซื้อสินค้าอื่นทดแทนหรือผู้ขายได้ขายสินค้านั้นไปโดยวิธีการและภายในเวลาอันสมควรภายหลังจากที่ได้มีการบอกเลิกสัญญาแล้ว คู่สัญญาฝ่ายที่เรียกค่าเสียหายอาจเรียกให้มีการชดเชยผลต่างระหว่างราคาที่กำหนดไว้ในสัญญากับราคาสินค้าที่ซื้อมาทดแทนหรือสินค้าที่ขายไป รวมทั้งมีสิทธิเรียกค่าเสียหายอื่นตาม ข้อ ๗๔ ได้อีก

(๗) ดอกเบี้ย

คู่สัญญามีสิทธิเรียกดอกเบี้ยจากจำนวนเงินที่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งผิดนัดชำระราคาหรือจำนวนเงินค้างจ่ายได้ โดยไม่เป็นการตัดสิทธิในการเรียกค่าเสียหายอันเกิดจากการผิดสัญญาของคู่สัญญาฝ่ายนั้น

(๘) ข้อยกเว้นความรับผิด

คู่สัญญาไม่ต้องรับผิดอันเนื่องมาจากการไม่ชำระหนี้ของตน ถ้าพิสูจน์ได้ว่าการไม่ชำระหนี้ นั้นเนื่องมาจากเหตุที่ตนไม่สามารถควบคุมได้และตนไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าจะมีเหตุดังกล่าวเกิดขึ้น ในขณะทำสัญญา หรือไม่อาจหลีกเลี่ยงหรือทำให้เหตุดังกล่าวนั้นสิ้นไปได้ และข้อยกเว้นความรับผิดดังกล่าวนี้ ให้รวมถึงกรณีที่บุคคลภายนอกที่คู่สัญญาฝ่ายนั้นมอบหมายให้ชำระหนี้แทนด้วย ไม่ว่าจะเป็นการชำระหนี้ทั้งหมด หรือแต่เพียงบางส่วน อย่างไรก็ตาม ข้อยกเว้นนี้ไม่เป็นการห้ามคู่สัญญาในการใช้สิทธิเยียวยาทางอื่น นอกเหนือจากสิทธิเรียกร้องค่าเสียหาย

(๙) ผลของการเลิกสัญญา

ในกรณีที่มีการบอกเลิกสัญญาย่อมมีผลเป็นการปลดเปลื้องหนี้ต่าง ๆ ของคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายที่เกิดจากสัญญา โดยไม่มีผลกระทบต่อบทบัญญัติในสัญญาอันเกี่ยวกับการระงับข้อพิพาทหรือบทบัญญัติอื่นในสัญญาว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ของคู่สัญญาอันเป็นผลเนื่องมาจากการบอกเลิกสัญญานั้น อีกทั้งคู่สัญญาฝ่ายที่ได้ปฏิบัติตามชำระหนี้ของตนไปแล้วไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนอาจเรียกร้องให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งใช้คืนบรรดาสิ่งของที่ได้มีการจัดส่งหรือชำระเงินให้แล้วตามสัญญาก็ได้ ถ้าคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายต่างจำต้องใช้คืนบรรดาสิ่งของที่ตนได้รับจากคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งในเวลาเดียวกัน

(๑๐) การดูแลรักษาสินค้า

อนุสัญญากำหนดหน้าที่แก่คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายในการดูแลรักษาสินค้าของคู่สัญญา อีกฝ่ายหนึ่งที่ยังอยู่ในความครอบครองของตน หน้าที่ดังกล่าวสำคัญมากในการซื้อขายสินค้านี้ระหว่างประเทศเมื่อ คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งอยู่ในต่างประเทศ และไม่อาจมีตัวแทนในประเทศที่สินค้านั้นตั้งอยู่ ภายใต้พฤติการณ์บางกรณี คู่สัญญาซึ่งครอบครองสินค้านั้นหรืออาจถูกเรียกร้องให้ขายสินค้านั้น คู่สัญญาซึ่งขายสินค้านั้นมีสิทธิที่จะหักค่าใช้จ่ายอันสมควรในการดูแลรักษาสินค้าและการขายสินค้านั้นออกจากเงินที่ได้รับจากการขายสินค้านั้น และคืนเงินส่วนที่เหลือให้แก่คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง

ส่วนที่ ๔ บทบัญญัติสุดท้าย

เป็นบทบัญญัติที่ว่าด้วยการเข้าเป็นภาคีแห่งอนุสัญญา การรับรอง การภาคยานุวัติ การให้สัตยาบัน และการตั้งข้อสงวนเพื่อกำหนดขอบเขตในการบังคับใช้อนุสัญญากับรัฐภาคี ซึ่งตามอนุสัญญาฉบับนี้ได้กำหนดให้สิทธิแก่รัฐภาคีในการที่จะตั้งข้อสงวนได้ใน ๕ กรณี คือ (๑) การตั้งข้อสงวนที่จะไม่ผูกพันตามบทบัญญัติส่วนที่ ๒ หรือส่วนที่ ๓ ของอนุสัญญา (๒) ข้อ ๙๓ การตั้งข้อสงวนที่จะไม่ผูกพันต่ออนุสัญญาเฉพาะในบางรัฐของสหพันธรัฐ (๓) การตั้งข้อสงวนเรื่องการไม่ปรับใช้อนุสัญญากับอนุสัญญาที่เกิดจากการซื้อขายระหว่างคู่สัญญาซึ่งอยู่ในประเทศที่มีระบบกฎหมายที่เหมือนหรือใกล้เคียงอย่างยิ่ง (๔) การตั้งข้อสงวนไม่ผูกพันตามอนุสัญญาข้อ ๑ (๑) (b) แห่งอนุสัญญาฯ และ (๕) การตั้งข้อสงวนในเรื่องการทำเป็นหนังสือ

๓. แนวทางการตีความอนุสัญญา CISG

อนุสัญญามุ่งหมายจะบังคับใช้กับสัญญาซื้อขายสินค้านี้ระหว่างประเทศที่คู่สัญญามีสถานประกอบธุรกิจอยู่ในรัฐภาคีอย่างเป็นเอกภาพ ผู้ร่างจึงเน้นให้อนุสัญญาสามารถบังคับใช้ได้ด้วยตัวเอง ไม่พยายามนำหลักกฎหมายภายในมาใช้ ข้อ ๗ จึงได้กำหนดหลักการตีความอนุสัญญาไว้เป็นการเฉพาะ ดังนี้ “ข้อ ๗ การตีความพระราชบัญญัตินี้ให้คำนึงถึงลักษณะความเป็นระหว่างประเทศ ความจำเป็นในการส่งเสริมให้เกิดความสอดคล้องกันในการใช้กฎหมาย และหลักสุจริตในทางการค้าระหว่างประเทศ และในกรณีมีปัญหาที่เกี่ยวกับการได้อันอยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ โดยมีได้มีบทบัญญัติอันขัดแย้ง กำหนดไว้ให้วินิจฉัยไปตามหลักทั่วไปแห่งพระราชบัญญัตินี้ ถ้าไม่อาจหาหลักทั่วไปดังกล่าวได้ ให้วินิจฉัยไปตามกฎหมายที่ใช้บังคับตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยการขัดกันแห่งกฎหมาย”

ผู้เขียนจึงได้ศึกษาความหมายของหลักการตีความตามข้อ ๗ ดังกล่าวจากคำอธิบายใน UNCITRAL Digest of Case Law on the United Nations Convention on Contracts for the International Sale of Goods (2016 Edition) ซึ่งโดยภาพรวมแล้ว ข้อ ๗ นี้เป็นการสร้างมาตรฐานที่สะท้อนแนวโน้มปัจจุบันในกฎหมายพาณิชย์ระหว่างประเทศ โดยแบ่งออกเป็นสองส่วน (๑) กำหนดข้อพิจารณาหลายประการในการตีความอนุสัญญา และ (๒) อธิบายวิธีการที่จะจัดการกับช่องว่างของอนุสัญญา เช่น ประเด็นที่อนุสัญญานี้ใช้บังคับแต่ไม่ได้กำหนดชัดเจนในอนุสัญญา ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านได้ทราบถึง

หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการตีความของอนุสัญญา โดยเป็นการนำแนวคำวินิจฉัยของศาลของรัฐภาคี และคณะอนุญาโตตุลาการที่ได้วินิจฉัยในประเด็นต่าง ๆ มาแสดงให้เห็นถึงแนวการตีความตามอนุสัญญาที่มีอยู่ในปัจจุบัน ดังจะได้อธิบายต่อไป

หลักทั่วไปในการตีความอนุสัญญา

เนื่องจากหลักเกณฑ์การซื้อขายของประเทศต่าง ๆ แตกต่างกันอย่างชัดเจนทั้งแนวคิดและวิธีการ ในการตีความอนุสัญญา จึงเป็นเรื่องสำคัญสำหรับผู้มีอำนาจวินิจฉัยคดีนั้น ๆ ที่จะต้องหลีกเลี่ยงไม่ให้กฎหมายภายในของตนเข้ามามีอิทธิพลในการวินิจฉัยคดี ข้อ ๗ วรรคหนึ่ง จึงกำหนดว่า ในการตีความอนุสัญญา “ต้องพิจารณาลักษณะความเป็นระหว่างประเทศและความจำเป็นในการส่งเสริมความเป็นเอกภาพในการบังคับใช้อนุสัญญา”

ศาลหนึ่งได้เคยวินิจฉัยว่า อนุสัญญาร่างเป็นภาษาอาราบิก อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และจีน และมีการแปลเป็นภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาเยอรมันด้วย ในกรณีเกิดข้อสงสัยในถ้อยคำ จึงควรอ้างอิงไปที่ต้นฉบับ ซึ่งได้แก่ ฉบับภาษาอังกฤษเป็นลำดับแรก และภาษาฝรั่งเศสเป็นลำดับสอง เนื่องจากทั้งสองภาษาเป็นภาษาทางการที่ใช้ในการประชุม และในการเจรจาได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก

ลักษณะความเป็นระหว่างประเทศของอนุสัญญา

คำพิพากษาศาลจำนวนหนึ่งได้แสดงให้เห็นว่า การอ้างอิงถึงลักษณะความเป็นระหว่างประเทศของอนุสัญญาในข้อ ๗ (๑) เป็นการห้ามผู้มีอำนาจวินิจฉัยคดีตีความอนุสัญญาบนพื้นฐานของกฎหมายภายใน แต่ต้องตีความอนุสัญญาอย่างเป็นเอกเทศ มีศาลหนึ่งชี้ว่า บทบัญญัติดังกล่าวกำหนดว่าหลักสำคัญของการตีความอนุสัญญาจะต้องนำมาจากตัวอนุสัญญา เว้นแต่ในอนุสัญญาจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นอย่างชัดเจน มีหลายศาลชี้ว่าบทบัญญัตินี้ทำให้ศาลจำเป็นต้องเป็นอิสระจากวิธีการที่ถือว่าชาติตนเป็นใหญ่และวิธีการที่ปกติจะใช้สำหรับการตีความกฎหมายภายใน เนื่องจากมีเช่นนั้นแล้วจะก่อให้เกิดการใช้สถาบันภายในและกฎหมายภายใน นอกจากนี้ จะก่อให้เกิดการขาดเอกภาพในการบังคับใช้อนุสัญญา มีอีกศาลหนึ่งชี้ว่า การตีความอนุสัญญาอย่างเป็นเอกเทศ หมายถึง ต้องใช้และตีความอนุสัญญาจากเนื้อหาของอนุสัญญาเท่านั้น โดยคำนึงถึงหลักการของอนุสัญญาและคำพิพากษาของศาลต่างประเทศเกี่ยวกับอนุสัญญา ต้องหลีกเลี่ยงการใช้คำวินิจฉัยตามกฎหมายภายในมาพิจารณา บางศาลระบุชัดเจนว่า การแก้ไขปัญหภายในประเทศจะไม่นำมาพิจารณาเพราะมีความแตกต่างจากการแก้ไขปัญหของอนุสัญญา

อย่างไรก็ดี มีบางศาลวินิจฉัยว่า ไม่ใช่ทุกถ้อยคำของอนุสัญญาที่จะต้องตีความเป็นเอกเทศ ตัวอย่างเช่น ในขณะที่คำว่า “การซื้อขาย” “สินค้า” “สถานประกอบการ” และ “ถิ่นที่อยู่ประจำ” สามารถตีความเป็นเอกเทศได้ แต่คำว่า “กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีบุคคล” (กฎหมายขัดกัน) ที่ใช้ในข้อ ๑ (๑) (บี) และข้อ ๗ (๒) ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ โดยถ้อยคำดังกล่าวจะต้องเป็นไปตามความเข้าใจของผู้มีอำนาจวินิจฉัยคดีเกี่ยวกับคำว่า “กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีบุคคล” (กฎหมายขัดกัน)

แม้กระนั้นก็ตาม บางศาลยังชี้ว่าคำพิพากษาบรรทัดฐานที่ดีความกฎหมายภายในว่าด้วยข้อขาย ถึงแม้จะไม่เรียกว่าเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับ อาจเป็นการบ่งบอกถึงแนวทางของศาลในการตีความอนุสัญญาได้ในกรณีที่ภาษาที่ใช้ในข้อบทที่เกี่ยวข้องของอนุสัญญาเหมือนภาษาที่ใช้ในกฎหมายภายในคำพิพากษาบรรทัดฐานบางเรื่องชี้ว่า การอ้างถึงประวัติศาสตร์การร่างอนุสัญญา รวมถึงงานเขียนของนักวิชาการระหว่างประเทศ ยอมรับให้นำมาใช้ในการตีความสนธิสัญญาได้ นอกจากนี้ การตัดสินประเด็นต่าง ๆ ในสนธิสัญญา โดยทั่วไปศาลจะพิจารณาไปที่ภาษาของสนธิสัญญานั้น

การส่งเสริมการบังคับใช้อย่างเป็นเอกภาพ

บทบังคับตามข้อ ๗ (๑) ที่ให้คำมั่นถึงความจำเป็นในการส่งเสริมความเป็นเอกภาพของการบังคับใช้อนุสัญญา ได้เคยมีบางองค์คณะตีความว่า เป็นการกำหนดให้ผู้มีอำนาจวินิจฉัยคดีต้องตีความอนุสัญญาโดยคำนึงถึงคำวินิจฉัยต่างประเทศที่บังคับใช้อนุสัญญาด้วย และมีศาลจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ ที่อ้างถึงคำตัดสินของศาลต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม มีหลายศาลที่ชี้ชัดเจนว่าคำตัดสินของศาลต่างประเทศเป็นเพียงข้อพิจารณา ไม่มีผลผูกพันให้ต้องตัดสินตาม

การเคารพหลักสุจริตในการค้าระหว่างประเทศ

ข้อ ๗ (๑) ยังกำหนดด้วยว่า ต้องตีความอนุสัญญาในลักษณะส่งเสริมการเคารพหลักสุจริตในการค้าระหว่างประเทศ ได้มีการวางหลักไว้ว่า การกำหนดให้บอกเลิกสัญญาเมื่อผู้ขายไม่ได้บอกกล่าว “อย่างชัดเจนและไม่คลุมเครือ” ว่าตนจะไม่ชำระหนี้ เป็นการขัดแย้งต่อบทบังคับดังกล่าว แม้ว่าหลักสุจริตมีกล่าวถึงในข้อ ๗ (๑) เท่านั้น แต่ตราบใดที่เกี่ยวข้องกับการตีความอนุสัญญา มีหลักเกณฑ์มากมายในอนุสัญญาที่สะท้อนถึงหลักสุจริต ดังมีตัวอย่างข้อบทที่สะท้อนหลักสุจริตดังต่อไปนี้

- ข้อ ๑๖ (๒) (บี) กำหนดให้คำเสนอเพิกถอนไม่ได้ ถ้ามีเหตุอันสมควรที่ผู้ทำคำสนองจะเชื่อในคำเสนอและปฏิบัติตามคำเสนอนั้น
- ข้อ ๒๑ (๒) กำหนดเกี่ยวกับการยอมรับคำสนองที่ไปถึงล่วงเวลา หากการส่งในพฤติการณ์เช่นนั้นตามภาวะปกติน่าจะไปถึงผู้เสนอในเวลาที่กำหนด
- ข้อ ๒๙ (๒) กำหนดในบางพฤติการณ์ ไม่ยอมให้คู่สัญญาฝ่ายหนึ่งกล่าวอ้างข้อกำหนดในสัญญาที่กำหนดให้การแก้ไขหรือสิ้นสุดสัญญาต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษร
- ข้อ ๓๗ และข้อ ๔๖ กำหนดสิทธิของผู้ขายที่จะเยียวยาความไม่ถูกต้องของสินค้า
- ข้อ ๔๐ กำหนดไม่ให้ผู้ขายอาศัยความล้มเหลวของผู้ซื้อในการบอกกล่าวความไม่ถูกต้องของสินค้าตามข้อ ๓๘ และข้อ ๓๙ ถ้าการขาดตกบกพร่องเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ผู้ขายรู้หรือไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไม่รู้และผู้ขายไม่ได้เปิดเผยต่อผู้ซื้อ
- ข้อ ๔๗ (๒) ข้อ ๖๔ (๒) และข้อ ๘๒ เกี่ยวกับการเสียสิทธิบอกเลิกสัญญา
- ข้อ ๘๕ ถึงข้อ ๘๘ กำหนดหน้าที่ของคู่สัญญาในการดูแลรักษาสินค้า

การอุดช่องว่าง

ตามข้อ ๗ (๒) เป็นเรื่องการอุดช่องว่างของอนุสัญญา เช่น ปัญหาที่เกี่ยวกับอนุสัญญาแต่ในอนุสัญญาไม่ได้ให้คำตอบไว้อย่างชัดเจน (บางศาลถือว่าเป็น “ช่องว่างภายใน”) ในกรณีที่เป็นไปได้ และต้องไม่อาศัยกฎหมายภายใน แต่อาศัยหลักการทั่วไปของอนุสัญญาเพื่อรักษาความเป็นเอกภาพของการบังคับใช้อนุสัญญา ข้อ ๗ (๒) ยอมให้อ้างถึงกฎหมายภายในที่ใช้บังคับเพื่อแก้ไขปัญหาเฉพาะในกรณีไม่มีหลักการทั่วไป โดยจะต้องใช้วิธีการนี้เป็นหนทางสุดท้ายเท่านั้น ดังนั้น อนุสัญญาจึงกำหนดให้ใช้การตีความภายในอนุสัญญาก่อนเป็นอันดับแรก ในการตีความประเด็นหรือช่องว่างต่าง ๆ (กล่าวคือ การแก้ไขปัญหาคงต้องแสวงหาหนทางแก้ไขภายในระบบของอนุสัญญาเองเป็นอันดับแรก) ปัญหาเรื่องใดก็ตามที่อนุสัญญาไม่ได้ใช้บังคับเลย ซึ่งบางศาลเรียกว่า “ช่องว่างภายนอก” จะต้องแก้ไขโดยกฎหมายภายในที่นำมาใช้บังคับตามหลักกฎหมายขัดกันของเขตอำนาจที่มีการฟ้องร้องคดี หรือถ้าเป็นไปได้ ต้องแก้ไขโดยอนุสัญญาว่าด้วยกฎหมายเอกภาพอื่น ประเด็นดังกล่าวได้มีการอธิบายไว้ใน การอธิบายข้อ ๔ ใน Digest นี้ด้วย

ศาลหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า การอุดช่องว่างภายในของอนุสัญญาสามารถทำได้ตามหลักกฎหมายเทียบเคียง ศาลอีกแห่งหนึ่งได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า หลักทั่วไปของกฎหมายภายในไม่สามารถนำมาใช้อุดช่องว่างภายในของอนุสัญญาได้ เพราะจะเป็นการขัดต่อหลักความเป็นเอกภาพในการใช้บังคับอนุสัญญา

หลักทั่วไปของอนุสัญญา

- ความเป็นอิสระของคู่สัญญา

มีหลายศาลชี้ว่า หลักประการหนึ่งของหลักทั่วไปที่เป็นพื้นฐานของอนุสัญญา คือ หลักอิสระของคู่สัญญา มีศาลหนึ่งชี้ว่า หลักการพื้นฐานของหลักความเป็นอิสระของเอกชนได้รับการยืนยันไว้ในข้อ ๖ ซึ่งยอมให้คู่สัญญาตกลงกันให้แตกต่างกันไปจากบทบัญญัติของอนุสัญญาหรือแม้แต่มิให้นำอนุสัญญามาใช้ทั้งฉบับไม่ว่าจะเป็นการตกลงกันโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยาย

- หลักสุจริต

หลักสุจริตถือเป็นหลักทั่วไปของอนุสัญญา ตามหลักนี้ ศาลเคยกล่าวว่า ผู้ซื้อไม่จำเป็นต้องบอกเลิกสัญญาอย่างชัดแจ้ง ถ้าผู้ขายปฏิเสธที่จะชำระหนี้ของตน และยืนยันว่าการให้บอกกล่าวอย่างชัดแจ้งในพฤติการณ์ดังกล่าวเป็นการละเมิดหลักสุจริต ถึงแม้ว่าอนุสัญญาจะกำหนดไว้ชัดเจนว่าจะต้องมีการบอกเลิกสัญญาอย่างชัดแจ้งก็ตาม ในคดีอื่น ๆ ศาลให้คู่สัญญาจ่ายค่าเสียหายเพราะพฤติกรรมของคู่สัญญาขัดต่อหลักสุจริตในทางการค้าระหว่างประเทศตามที่กำหนดในข้อ ๗ ของอนุสัญญา ศาลยังชี้ด้วยว่ากระบวนการที่ไม่ชอบก็เป็นการละเมิดหลักสุจริต ในอีกคดีที่แตกต่าง ศาลชี้ว่า ตามหลักทั่วไปของหลักสุจริตที่กำหนดในอนุสัญญา ไม่เป็นการเพียงพอที่จะบังคับใช้ข้อกำหนดและเงื่อนไขทั่วไปที่อยู่ในคำเสนอเพื่อทำสัญญา หากไม่มีการให้เนื้อหาของข้อกำหนดและเงื่อนไขนั้นก่อนหรือระหว่างปิดการตกลง ในคดีอื่น ศาลชี้ว่าข้อสัญญาว่าด้วยเขตอำนาจยอมไม่มีผลต่อหลักสุจริตที่กำหนดในข้อ ๗ ของอนุสัญญา หลักนี้บ่งชี้ว่า สัญญาต้องกำหนดเนื้อหาในลักษณะที่คู่สัญญาจะคาดหมายได้ตามสมควร ในแง่นี้ หลักสุจริตยอมผูกมัดละเมิดหากศาลตัดสินให้ข้อสัญญาว่าด้วยเขตอำนาจมีผลหลังสัญญาโดยผู้ขายไม่ได้ยินยอมด้วย ในคดีคล้ายคลึงกันศาลอ้างถึงหลักสุจริตโดยชี้ให้เห็นว่าอนุสัญญาเขียนขึ้นโดยให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับหลักสุจริตในแง่ที่ว่า

คู่สัญญาต้องคาดหมายในเนื้อหาของสัญญาตามหลักอันควรคาดหมายได้ ซึ่งจำเลยโต้แย้งว่า หลักดังกล่าว อาจถูกทำลายลงอย่างร้ายแรงถ้าจะให้ข้อสัญญาที่อ้างถึงอนุญาโตตุลาการในสัญญาคำประกันนำมาใช้ได้

ในคดีอื่น ๆ ศาลชี้ว่าหลักการทั่วไปของหลักสุจริต คือ การที่คู่สัญญาจะต้องให้ความร่วมมือซึ่งกันและกันและแลกเปลี่ยนข้อมูลที่เกี่ยวข้องสำหรับการชำระหนี้ของตน

มีหลายศาลชี้ว่า ข้อห้ามมิให้บุคคลกระทำการใดที่ขัดต่อการกระทำก่อน ๆ ของตนต้องถือว่าเป็นหลักสุจริตที่ได้รับการพิสูจน์แล้ว

- หลักกฎหมายปิดปาก

มีบางคำวินิจฉัยตัดสินว่า หลักกฎหมายปิดปากเป็นหนึ่งในหลักทั่วไปที่เป็นพื้นฐานของอนุสัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงให้เห็นชัดเจนว่ามีหลักสุจริตอยู่ แต่ในอีกศาลหนึ่งกลับชี้ว่าอนุสัญญาไม่เกี่ยวกับหลักกฎหมายปิดปาก

- หลักความรับผิดชอบคู่สัญญา

มีศาลหนึ่งยืนยันว่า แม้จะไม่มีภาระอย่างชัดเจนในอนุสัญญา หลักความรับผิดชอบคู่สัญญาใช้บังคับกับสัญญาที่อยู่ภายใต้อนุสัญญานี้ ในฐานะเป็นหลักทั่วไปที่ได้รับการยอมรับในสนธิสัญญา ระหว่างประเทศและกฎหมายของรัฐที่เกี่ยวข้อง

- สถานที่ชำระหนี้เงิน

มีคำตัดสินจำนวนมากชี้ว่า อนุสัญญาได้รวมหลักทั่วไปเกี่ยวกับสถานที่ชำระหนี้เงินไว้ด้วย ดังนั้น การวินิจฉัยสถานที่ชำระค่าสินไหมทดแทนกรณีสินค้าไม่ถูกต้องตามสัญญา ศาลจึงชี้ว่า ถ้าราคาซื้อขายสามารถชำระกันได้ ณ สถานที่ประกอบการของผู้ขาย ตามข้อ ๕๗ ของอนุสัญญา แสดงว่าเป็นหลักทั่วไปที่ใช้กับสิทธิเรียกร้องทางการเงินอื่น ๆ ด้วย ในการฟ้องเรียกคืนเงินที่ชำระเกินให้แก่ผู้ขาย ศาลชี้ว่ามีหลักทั่วไปอยู่ว่าการชำระหนี้ต้องทำ ณ ภูมิลำเนาของเจ้าหนี้ หลักนี้ได้ขยายไปถึงสัญญาการค้าระหว่างประเทศอื่น ๆ ตามข้อ ๖.๑.๖ ของหลัก UNIDROIT ศาลอื่นชี้ให้เห็นถึงหลักทั่วไปของอนุสัญญากรณีมีการเลิกสัญญาว่า สถานที่สำหรับปฏิบัติการชำระหนี้ควรพิจารณาจากการวางตำแหน่งเปลี่ยนกันจากหนึ่งเดิมเป็นหนึ่งที่ใช้คืน ผ่านการใช้หลักกระจกสะท้อนกลับ มีศาลหนึ่งตัดสินเหมือนที่กล่าวข้างต้นแต่ใช้หลักการเทียบเคียง อย่างไรก็ตามดี มีอยู่ศาลหนึ่งปฏิเสธการมีอยู่ของหลักทั่วไปของอนุสัญญาในการพิจารณาสถานที่ชำระหนี้เงินทั้งปวง

- สกุลเงินที่จะชำระ

มีศาลหนึ่งเห็นว่า สกุลเงินที่จะใช้ชำระหนี้เป็นไปตามอนุสัญญาอยู่แล้วแม้จะไม่มีข้อกำหนดไว้ชัดเจน มีศาลบันทึกไว้ว่ามีความเห็นหนึ่งเห็นว่าหลักทั่วไปภายใต้อนุสัญญาคือ สถานที่ประกอบการของผู้ขายครอบคลุมประเด็นทั้งหมดเกี่ยวกับการชำระหนี้ รวมถึงประเด็นเรื่องสกุลเงิน เว้นแต่คู่สัญญาจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น แต่ศาลยังบันทึกด้วยว่ามีความเห็นหนึ่งเห็นว่าเมื่อไม่มีหลักทั่วไปในอนุสัญญาที่ตรงกับประเด็นปัญหา ก็ต้องนำกฎหมายภายในที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับกับประเด็นนั้น ศาลไม่ชี้ว่าทางเลือกดังกล่าว ทางเลือกใดถูก เพราะตามข้อเท็จจริงของคดี แต่ละคดีจะนำไปสู่ผลที่เหมือนกัน (การชำระหนี้เป็นไปตามสกุลเงินของสถานที่ประกอบการของผู้ขาย) มีศาลอื่นชี้ว่า อนุสัญญาไม่ครอบคลุมถึงประเด็นเรื่องสกุลเงินเลย จึงต้องใช้กฎหมายภายในบังคับ

- ภาระการพิสูจน์

ตามคำตัดสินจำนวนมาก อนุสัญญาครอบคลุมถึงประเด็นเรื่องภาระการพิสูจน์ของคู่สัญญา แม้จะไม่มีกำหนดไว้ชัดเจนในอนุสัญญา โดยพิจารณาจากหลักทั่วไปที่เป็นพื้นฐานของอนุสัญญา ทั้งนี้ หลักทั่วไปที่ตรงประเด็นย่อมมีแฝงอยู่ในอนุสัญญา คำตัดสินที่หลากหลายในกรณีนี้ชี้ว่า ข้อ ๗๙ (๑) และ ข้อ ๒ (เอ) (มีหนึ่งคดีอ้างถึง) เป็นหลักฐานแสดงถึงหลักทั่วไปดังกล่าวซึ่งสรุปได้ดังนี้ คู่สัญญาที่ประสงค์จะได้รับผลทางกฎหมายที่เป็นประโยชน์แก่ตนจากบทบัญญัติใด ก็จะต้องพิสูจน์ความมีอยู่ของข้อเท็จจริงที่เป็นเงื่อนไขบังคับก่อนซึ่งจำเป็นต่อการกล่าวอ้างบทบัญญัตินั้น คู่สัญญาที่ร้องขอยกเว้นก็จะต้องพิสูจน์ข้อเท็จจริงที่เป็นเงื่อนไขบังคับก่อนสำหรับการยกเว้นนั้น ในบางองค์คณะชี้ว่า ในการจัดสรรภาระการพิสูจน์ จะต้องพิจารณาว่า คู่สัญญามีความใกล้ชิดกับข้อเท็จจริงแห่งประเด็นอย่างไร เช่น ความสามารถของคู่สัญญาที่จะรวบรวมและส่งหลักฐานสำหรับประเด็นนั้น แต่ในบางศาลชี้ว่า อนุสัญญาไม่ครอบคลุมถึงประเด็นภาระการพิสูจน์เลย จึงต้องใช้กฎหมายภายในบังคับ

- การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวน

บางคำตัดสินชี้ว่า อนุสัญญาอยู่บนพื้นฐานของหลักการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวน สำหรับความเสียหายในกรณีผิดสัญญา มีศาลหนึ่งใช้หลักทั่วไปอย่างเคร่งครัดในคดีโดยถ้ามีการผิดสัญญา ก็จะต้องเลิกสัญญา มีศาลหนึ่งชี้ว่าการจำกัดค่าเสียหายเฉพาะเท่าที่คาดหมายได้ เป็นหลักทั่วไปประการหนึ่งของอนุสัญญา

- ความไม่มีรูปแบบ

องค์คณะหลายคณะชี้ว่า หลักของความไม่มีรูปแบบที่แสดงอยู่ในข้อ ๑๑ เป็นหลักทั่วไปที่เป็นพื้นฐานของอนุสัญญา จากหลักนี้ คู่สัญญามีเสรีภาพในการแก้ไขหรือยกเลิกสัญญาไม่ว่าโดยวาจาหรือโดยลายลักษณ์อักษร หรือโดยรูปแบบอื่น การเลิกสัญญาโดยปริยายย่อมเป็นไปได้ และยังคงชี้ว่าสัญญาลายลักษณ์อักษรอาจถูกแก้ไขโดยวาจาได้ นอกจากนี้ ในหลายศาลชี้ว่า หลักความไม่มีรูปแบบยอมให้บุคคลระบุว่าคำบอกกล่าวความไม่ถูกต้องตามสัญญาไม่จำเป็นต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษร และสามารถทำได้โดยวาจาหรือโดยโทรศัพท์ แต่มีศาลหนึ่งชี้ในทางตรงข้ามว่า อนุสัญญาไม่ได้ระบุรูปแบบของการบอกกล่าวความไม่ถูกต้องตามสัญญา แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าจะต้องมีการส่งคำบอกกล่าวและบทบัญญัติก็มีเนื้อหาแสดงถึงตรรกเช่นนั้น แสดงว่าคำบอกกล่าวจะต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษร ดังนั้น ตามศาลดังกล่าว คำบอกกล่าวที่ระบุลักษณะของการขาดตกบกพร่องควรจะต้องส่งโดยไปรษณีย์ลงทะเบียน โทรเลข หรือวิธีการอื่นที่น่าเชื่อถือ

- การส่งการสื่อสาร

หลักเกณฑ์การส่งตามข้อ ๒๗ ใช้กับการสื่อสารระหว่างคู่สัญญาหลังจากเข้าทำสัญญาแล้ว ตามหลักเกณฑ์นี้ คำบอกกล่าว การร้องขอ หรือการสื่อสารอื่น ๆ มีผลเมื่อคู่สัญญาฝ่ายที่สื่อสารหลุดพ้นการควบคุมของตนตามวิธีการที่สื่อสารนั้น หลักเกณฑ์นี้ใช้กับคำบอกกล่าวความไม่ถูกต้องตามสัญญาหรือสิทธิเรียกร้องของบุคคลที่สาม (ข้อ ๓๙ ข้อ ๔๓) การเรียกให้มีการชำระหนี้โดยเฉพาะเจาะจง (ข้อ ๔๖) การเรียกให้ลดราคา (ข้อ ๕๐) การเรียกค่าเสียหาย (ข้อ ๔๕ วรรคหนึ่ง (บี)) หรือการเรียกดอกเบี้ย (ข้อ ๗๘) จนถึงการ

บอกเลิกสัญญา (ข้อ ๔๙ ข้อ ๖๔ ข้อ ๗๒ ข้อ ๗๓) การบอกกล่าวกำหนดระยะเวลาเพิ่มเติมสำหรับการชำระหนี้ (ข้อ ๔๗ ข้อ ๖๓) และคำบอกกล่าวอื่น ๆ ที่กำหนดในอนุสัญญา เช่น ตามที่กำหนดในข้อ ๓๒ (๑) ข้อ ๖๗ (๒) และข้อ ๘๘ คำพิพากษาบรรทัดฐานชี้ว่า หลักการส่งเป็นหลักทั่วไปที่แฝงอยู่ในหมวด ๓ ของอนุสัญญา และใช้บังคับกับการสื่อสารอื่นใดของคู่สัญญาที่กำหนดในสัญญาของตน เว้นแต่คู่สัญญาตกลงกันว่าการสื่อสารต้องได้รับเสียก่อนจึงจะมีผล

- การลดค่าเสียหาย

ข้อ ๗๗ กำหนดหลักเกณฑ์ว่าค่าเสียหายที่จะได้รับสามารถลดลงได้ตามจำนวนความเสียหายที่คู่สัญญาฝ่ายที่เสียหายจะบรรเทาความเสียหายนั้นได้ด้วยการใช้มาตรการที่เหมาะสมในพฤติการณ์นั้น หลักการลดค่าเสียหายถือเป็นหลักทั่วไปที่เป็นพื้นฐานของอนุสัญญา ศาลสูงเคยอนุমানหลักทั่วไปจากข้อ ๗ (๑) ข้อ ๗๗ และข้อ ๘๐ โดยกล่าวว่า คู่สัญญาซึ่งมีส่วนร่วมกันรับผิดชอบในค่าเสียหายตามอนุสัญญาแม้จะรับผิดชอบแยกจากกัน ก็ควรจะต้องรับผิดชอบในส่วนของตน

- ประเพณีทางการค้าที่มีผลผูกพัน

หลักทั่วไปอีกหลักหนึ่งที่ได้รับการยอมรับในคำพิพากษาบรรทัดฐาน คือ หลักที่ได้จากข้อ ๙ (๒) ที่ว่า เว้นแต่คู่สัญญาจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น คู่สัญญาจะต้องผูกพันในประเพณีทางการค้าที่รับรู้หรือควรจะได้รู้และในทางการค้าระหว่างประเทศเป็นประเพณีทางการค้าที่แพร่หลายซึ่งคู่สัญญารับรู้และปฏิบัติตามเป็นปกติของสัญญาในประเภทที่เกี่ยวข้องกับการค้านั้นเป็นการเฉพาะ

- การหักกลบลบหนี้

มีศาลหนึ่งให้แนวทางว่า อนุสัญญาครอบคลุมถึงประเด็นการหักกลบลบหนี้แม้จะไม่ได้บัญญัติอย่างชัดเจน และหลักทั่วไปนั้นอยู่ในความหมายของข้อ ๗ (๒) ซึ่งยอมให้มีการเรียกร้องที่เกิดขึ้นจากอนุสัญญาในลักษณะต่างตอบแทนด้วยการหักกลบลบหนี้กันได้ (เช่น ผู้ซื้อเรียกร้องค่าเสียหาย และผู้ขายเรียกร้องดอกผลจากการซื้อขาย) แต่มีศาลอื่นชี้ว่า อนุสัญญาไม่ครอบคลุมถึงประเด็นการหักกลบลบหนี้เลย จึงต้องใช้กฎหมายภายในบังคับ

อย่างไรก็ดี คำตัดสินของศาลสูงเมื่อไม่นานมานี้ชี้ว่า อนุสัญญาครอบคลุมถึงการหักกลบลบหนี้ ถ้าสิทธิเรียกร้องระหว่างกันเกิดจากสัญญาเดียวกันและถ้าสัญญานั้นอยู่ภายใต้อนุสัญญา เพียงแต่เป็นเรื่องจำเป็นที่คู่สัญญาจะต้องบอกกล่าวการหักกลบลบหนี้ไม่ว่าโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยาย จากนั้นสิทธิเรียกร้องระหว่างกันจะสิ้นสุดลงเท่าจำนวนที่หักกลบลบกัน ในคำตัดสินอีกคดีหนึ่ง ศาลสูงเดียวกันชี้ว่า การหักกลบลบหนี้ไม่นำมาใช้ ถ้าคู่สัญญาตกลงข้อสัญญาว่าด้วยการเลือกศาลพิจารณาคดีโดยกำหนดให้ต้องนำสิทธิเรียกร้องไปฟ้องต่อศาลของฝ่ายจำเลย ในคดีที่ชัดเจน ผู้ขายทอเอ็กซ์เรย์ชาวจีนฟ้องผู้ซื้อชาวเยอรมนีเรียกให้ชำระเงิน ศาลปฏิเสธไม่ให้มีการหักกลบลบหนี้ระหว่างค่าซื้อขายกับค่าเสียหายจากสินค้าที่บกพร่อง เพราะข้อสัญญาเกี่ยวกับการกำหนดศาลในการพิจารณาคดีกำหนดให้ฟ้องต่อศาลในจีน แต่อย่างไรก็ดี ศาลยอมรับข้อต่อสู้ของจำเลยเรื่องการไม่เป็นไปตามสัญญาและให้ยึดหน่วงการชำระราคาได้

- ลิขิตยัตถ์แห่งการชำระหนี้และการแลกเปลี่ยนการชำระหนี้พร้อมกัน

มีบางศาลชี้ว่า อนุสัญญากำหนดลัทธิทั่วไปของผู้ซื้อในการยึดเหนี่ยวการชำระหนี้ของตนหากผู้ขายไม่ได้ชำระหนี้ ในบางศาลชี้ว่าหลักการแลกเปลี่ยนการชำระหนี้พร้อมกันเป็นหลักการที่แฝงอยู่ในอนุสัญญา

- ลิขิตในดอกเบี้ย

มีบางองค์คณะชี้ว่า การให้สิทธิเรียกดอกเบี้ยในเงินที่ค้างชำระ (ดูข้อ ๗๘) ถือเป็นหลักทั่วไปของอนุสัญญา มีบางองค์คณะชี้ว่า อนุสัญญาอยู่บนพื้นฐานหลักทั่วไปซึ่งให้สิทธิในการเรียกดอกเบี้ยโดยไม่ต้องแจ้งเป็นทางการต่อลูกหนี้ผิดนัด แต่มีคำตัดสินอื่นชี้ว่าดอกเบี้ยในจำนวนเงินที่ค้างชำระเรียกได้เมื่อมีการแจ้งเป็นทางการต่อลูกหนี้แล้วเท่านั้น

มีบางศาลชี้ว่า การพิจารณาอัตราดอกเบี้ยซึ่งเป็นประเด็นที่ไม่ได้กำหนดไว้ในอนุสัญญาเป็นการเฉพาะ จะต้องพิจารณาจากหลักทั่วไปของอนุสัญญา แต่ตามความเห็นของเสียงส่วนใหญ่ อัตราดอกเบี้ยไม่ได้ครอบคลุมอยู่ในอนุสัญญาเลย จึงต้องพิจารณาตามกฎหมายที่ใช้บังคับซึ่งกำหนดโดยวิธีการตามกฎหมายขัดกันที่ใช้ในเขตอำนาจของผู้พิจารณาคดี ตามข้อ ๗ (๒)

- ค่าใช้จ่ายในหนี้ของแต่ละฝ่าย

มีศาลหนึ่งชี้ว่าอนุสัญญาอยู่บนพื้นฐานของหลักการที่ว่า “คู่สัญญาต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายอันเกี่ยวกับหนี้ของตน”

- พฤติการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปและการเจรจาใหม่

มีศาลหนึ่งชี้ว่าตามหลักทั่วไปที่เป็นพื้นฐานของอนุสัญญา คู่สัญญาที่กล่าวอ้างพฤติการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปซึ่งมีผลกระทบต่อความสมดุลของสัญญาอย่างสำคัญย่อมมีสิทธิที่จะเรียกให้มีการเจรจาสัญญาใหม่ได้

- หลักสัญญาต้องมาก่อน

ผู้ให้ความเห็นหลายท่านได้ให้แนวทางว่าอนุสัญญาอยู่บนพื้นฐานของหลักสัญญาต้องมาก่อน (*favor contractus*) ซึ่งตามหลักการนี้ บุคคลควรใช้วิธีการที่ชี้ให้เห็นว่าสัญญายังคงมีผลผูกพันคู่สัญญาต่อไป แทนที่จะให้สัญญานั้นเลิกกัน ความเห็นนี้มีการยอมรับในคำพิพากษาบรรทัดฐาน มีศาลหนึ่งอ้างถึงหลักดังกล่าวอย่างชัดเจน ในขณะที่ยังศาลอื่นชี้ว่าหลักทั่วไปของสัญญากำหนดให้ความสำคัญกับการปฏิบัติตามสัญญามากกว่าเรื่องอื่น แต่ศาลอื่นเพียงแค่ว่าการเลิกสัญญาทำให้การเยียวยาเป็นวิธีการสุดท้าย

คำตัดสินจำนวนมากชี้ว่า ข้อ ๔๐ ครอบคลุมถึงหลักทั่วไปของอนุสัญญาที่ใช้ในการแก้ไขประเด็นปัญหาตามอนุสัญญา คณะอนุญาโตตุลาการในคดีหนึ่งชี้ว่า ข้อ ๔๐ เป็นการแสดงถึงหลักการคำที่เป็นธรรมซึ่งแฝงอยู่ในบทบัญญัติจำนวนหนึ่งของอนุสัญญา และโดยลักษณะของมันก็คือการประมวลหลักทั่วไปไว้ ดังนั้น จึงมีคำตัดสินที่ยืนยันว่า ถึงแม้ข้อ ๔๐ จะไม่ได้บังคับใช้โดยตรงกับกรณีที่ยื่นคำไม่ถูกต้องตามข้อสัญญาว่าด้วยการรับประกัน แต่หลักทั่วไปที่แฝงอยู่ในข้อ ๔๐ อาจนำมาใช้โดยอ้อมกับเรื่องนี้ได้ โดยอาศัยข้อ ๗ (๒) คำตัดสินอีกคดีหนึ่ง ศาลได้หลักทั่วไปมาจากข้อ ๔๐ ว่า แม้ผู้ซื้อจะประมาทเลินเล่อ

อย่างมากก็ยังคงสมควรได้รับการคุ้มครองมากกว่าผู้ขายที่ฉ้อฉล จึงใช้หลักดังกล่าวเพื่อชี้ว่าผู้ขายซึ่งให้ข้อมูลผิดเกี่ยวกับอายุและจำนวนไมล์ของรถยนต์ไม่สามารถหลุดพ้นความรับผิดตามข้อ ๓๕ (๓) ได้ ถึงแม้ว่าผู้ซื้อไม่อาจรู้ความขาดตกบกพร่องในเวลาที่ทำสัญญา

- หลักสัญญาทางพาณิชย์ระหว่างประเทศ (UNIDROIT) และหลักกฎหมายสัญญาของยุโรป

มีศาลหนึ่งชี้ว่าหลักทั่วไปของอนุสัญญาถูกรวมอยู่ในหลักสัญญาทางพาณิชย์ระหว่างประเทศของ UNIDROIT และมีคณะอนุญาโตตุลาการคณะหนึ่งชี้ว่า หลักการตาม UNIDROIT เป็นหลักการตามข้อ ๗ (๒) ของอนุสัญญา

มีคณะอนุญาโตตุลาการหนึ่งในการวินิจฉัยอัตราดอกเบี้ยสำหรับการชำระเงินคงค้าง ได้นำอัตราที่กำหนดในข้อ ๗.๔.๙ ของหลัก UNIDROIT และในข้อ ๔.๕๐๗ ของหลักกฎหมายสัญญายุโรปเดิม มาใช้โดยอ้างว่าหลักดังกล่าวเป็นหลักทั่วไปอันเป็นพื้นฐานของอนุสัญญา ในคดีอื่น คณะอนุญาโตตุลาการอ้างถึงหลัก UNIDROIT เพื่อยืนยันผลภายใต้หลักของอนุสัญญา มีศาลหนึ่งอ้างถึงหลัก UNIDROIT ในการสนับสนุนการหาทางแก้ปัญหามบนพื้นฐานของอนุสัญญา มีอีกศาลหนึ่งชี้ว่า หลัก UNIDROIT สามารถช่วยวินิจฉัยความหมายที่ชัดเจนของหลักทั่วไปที่เป็นพื้นฐานของอนุสัญญา

ในคำตัดสินเกี่ยวกับข้อ ๗๖ ของอนุสัญญา คณะอนุญาโตตุลาการชี้ว่า บทบัญญัติที่เท่าเทียมกันที่พบในหลัก UNIDROIT ใช้ภาษาที่ง่ายกว่า และช่วยให้อ่านข้อ ๗๖ ของอนุสัญญาได้ง่ายขึ้น และน่าจะเป็นประโยชน์ถ้าได้อ่านหลักดังกล่าวก่อนที่จะบังคับใช้บทบัญญัติที่คล้ายคลึงกันของอนุสัญญา นอกจากนี้หลักดังกล่าวยังช่วยให้ศาลหรือคณะอนุญาโตตุลาการรู้ว่าอนุสัญญาพยายามจะบรรลุถึงเรื่องอะไร

๔. บทสรุป

เมื่อได้พิจารณาถึงหลักต่าง ๆ ที่ใช้เป็นแนวทางในการตีความอนุสัญญา CISG ที่ปรากฏในเอกสาร Digest แสดงให้เห็นได้ว่า การบังคับใช้อนุสัญญานี้ ให้อำนาจศาลและองค์คณะอนุญาโตตุลาการมีอิสระในการตีความอนุสัญญาได้ในระดับหนึ่ง ดังจะเห็นได้ว่าบางประเด็นศาลก็ยังคงมีการให้แนวความเห็นที่หลากหลายได้ หากต่อไปประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีอนุสัญญา และตราพระราชบัญญัติเพื่ออนุวัติการแล้ว อนุสัญญาก็จะมีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายภายในของไทยที่ศาลจะหยิบยกมาวินิจฉัยกับคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างประเทศที่ผู้ซื้อและผู้ขายอยู่ต่างรัฐภาคีกัน ซึ่งเมื่อถึงตอนนั้น ศาลจะต้องนำหลักการตีความอนุสัญญาตามที่กล่าวข้างต้นมาใช้ในการพิจารณาคดี รวมทั้งนำมาใช้ในการศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายซื้อขายของไทยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อันจะทำให้ศาลไทยได้มีโอกาสวางแนวหลักกฎหมายให้สอดคล้องกับระบบกฎหมายไทย ตลอดจนเป็นการพัฒนากฎหมายไทยต่อไปได้ด้วย

บรรณานุกรม

United Nations Convention on Contracts for the International Sale of Goods (CISG)

II. Explanatory Note by the UNCITRAL Secretariat on the United Nations Convention on Contracts for the International Sale of Goods

UNCITRAL Digest of Case Law on the United Nations Convention on Contracts for the International Sale of Goods (2016 Edition)